

Nem értek a focihoz. Tudom, hogy ahhoz, meg a politikához aztán tényleg mindenki ért, de engem valamiért mégis elkerült a laszti tudománya. Ezzel egyenesen arányos lelkesedéssel érkeztem meg **a körzetisek tizenhetedik teremtornájára**, ahol azért bőven értek meglepetések.

Az első már rögtön a bejárat előtt: a városi sportcsarnoknak a közelébe se lehetett férkőzni autóval, a bejáratnál tömött csoportokban tartottak cigiszünetet a focisok meg a drukkerék. Bent hasonló látvány fogad: **teltház éppen nincs, de azért szép számban ülnek a lelátón.**

Még épp elkapom a kisdöntő végét, és már érkezik is a pályára a két döntős csapat, a pirosak meg a kék-fehérek. A mezük meg az eredményjelző segít a laikusnak: Lövete és Homoródszentmárton fog megküzdeni az első helyért.

Nincs meccshangulat

Ezt magamtól is éreztem, de a mellettem ülő négy-ötévesnek kinéző gyerek szó szerint meg is fogalmazza. Bennem meg az az érzés támad, mintha én ülnék több százszor a nézőtéren: szinte mindenki csak néz ki a fejéből, **semmi éljenzés, semmi hujjogás, buzdítás, vagy**

legalább szapulás.

tudtam, hogy a bírót legalább szokás szidni.

Tényleg magas ez nekem, úgy

Szakmai hiányosságomat pótolja a mellettem ülő gyerek, akit hamar ki is nevezek a szakkommentátoromnak: taktikai elemzése szerint a Lövete fog nyerni, de ő azért a szentmároniaknak szurkol. Meg is teszi, a közönség **példát vehetne a lelkesedéséről.**

A harmadik percben egy bekiabálás ad némi lendületet a meccsnek, de a hetedikben már aggódni kezdek: még egy tisztességes beszólás sem volt, nemhogy gól. Magányos dohogásomba aranyos jelenet csempész egy kis fény: megérkezik a város Gyuszija, fekete sapkában, kezében egy doboz sörrel, arcán letörülhetetlen vigyorral és kosszal.

A tízedik percben valaki elterül a földön, de nem súlyos a sérülése, játszik is tovább, a jelenet kap egy kis tapsot. Végül a tizenkettedik percben hallok egy szóváltást: „Adj sárgát!” „Mire?” „Akkor nyaklevest. Vagy pofozd fel!” Bennem a remény csillan fel, hátha **lesz itt még meccshangulat.**

Indul a buli, vannak már edzők is

A második féldőre mintha más meccsen lennék: a közönséget és a csapatokat is mintha kicserélték volna: kezezést kiáltanak a lövétei kapunál, de megy tovább a játék, gyors labdamenet és Lövete máris gólt szerez, bár még csak az első percben járunk. A kissrác mellettem hangot ad nemtetszésének, **tényleg a Szentmártonnak drukkol.**

Menetelés a büntetőkbe

A kissrác közben állati kitartó, kiáltja, hogy „veletek vagyunk”, de most nem jött be a buzdítása, Lövéte átveszi a vezetést: **2–1**. Máris zúg a „szép volt, fiúk!”, a szentmártoniak pedig örült hajtásba kezdenek, a kapusuk is előrenyomul. Ez a szakkomentátoromnak is szemet szúr: „**kapus, kapuba!**”, zúgja.

Alig két perccel a vége előtt kiegyenlít a Szentmárton, nagy az öröm, gyorsan cserélnek is egyet, majd a rendes játékidő utolsó érdekes mozzanataként egy sárga lap is felvillan.

A vége [már nagyjából ismerős mindenkinek](#) : büntetők jönnek, ahol jobban megy a lövéteiknek, **5–4**-gyel zárják a találkozót, ezzel övék az első hely. Ezen kívül a gólkirály is lövétei, **György Leventé** nek hívják, míg a torna legjobb kapusa, **Tamás Előd** a Szentmárton csapatát erősítette.

Én meg csak nézek szét a kissé puritánra sikerült díjátadón: odaadják a diplomákat, pár kézfogás és szép szó, aztán mindenki megy is el, a háttérben a takarítónő már mossa a padlót, hét órától az SzKC fogadja tabella első helyéről érkező Konstancát, így elég kurta lett a körzeti

teremtorna vége.

De mondtam, én nem értek a focihoz. Liverpoolban terem?